

Arrest

nr. 287 943 van 24 april 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. LEUNG
Terninckstraat 13 / C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2020 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg, de heer J.-P. B.

Op 9 juni 2021 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest

met nummer 261 068 van 23 september 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 27 april 2022 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in de hoedanigheid van echtgenote van dezelfde Belgische man.

Op 26 oktober 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 27 oktober 2022. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/04/2022 werd ingediend door:

<i>Naam: R. (...)</i>	<i>Voorna(a)m(en): Z. (...)</i>	<i>Nationaliteit: Marokko</i>
<i>Geboortedatum: (...).1978</i>	<i>Geboorteplaats: T. (...)</i>	<i>R.R.: xxx</i>
<i>Verblijvende te: (...)</i>		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een opnieuw aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van haar Belgische echtgenoot, B., J.-P. E., H. (...) (RR xxx) en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon bij deze aanvraag het volgende voor.

- Attest FPD dd 25/02/2022 dat stipuleert dat de heer J. P. B. (...) vanaf 1 januari 2019 het recht heeft op een rustpensioen werknemer, een rustpensioen zelfstandige en een inkomensgarantie voor ouderen.

Februari 2022 - 433.84 euro rustpensioen werknemer

29,31 euro rustpensioen zelfstandige

740,65 euro inkomensgarantie voor ouderen

6,68 euro pensioenbonus rustpensioen werknemer

25,00 euro premie Covid -19

- Bankuittreksel nr 2022-001 dd 07/01 Caisse d'assurance Retraite et Santé au Travail ten bedrage van 134,13 euro

- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor bepaalde duur bij D. p. m. (...) bv. Dd 17/02/2022

Artikel 42,§1, tweede lid stelt het volgende “Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben

om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit voornoemd lid van de wet kunnen we afleiden dat de referentiepersoon niet ten laste van de openbare overheden mag vallen, om in de behoeften van zichzelf en van zijn familieleden te voorzien. Gezien de referentiepersoon heden een IGO verkrijgt wat een financiële maatschappelijke dienstverlening uitmaakt, valt de referentiepersoon aldus heden al minstens gedeeltelijk ten laste van de openbare overheden. Het is niet mogelijk aan de hand van de eigen behoeften van de Belg die vervoegd wordt en zijn gezinsleden af te wijken van de middelenvereiste zoals bepaald in art. 40ter. (arrest RvS nr. 232.848 dd 10.11.2015)

Verder legt de referentiepersoon nog een arbeidscontract voor van bepaalde duur. De referentiepersoon legt een aantal loonfiches over ter staving van de bestaansmiddelen die hij uit deze tewerkstelling genereert. In het arbeidscontract staat echter ook vermeld dat de werknemer maandelijks “voordelen” zou genieten, voor indiensttreding geraamd op ongeveer 700 Euro per maand. Het is echter niet duidelijk of en hoeveel van dit geraamde voordeel effectief aan de werknemer werd uitgekeerd. Actueel is het ook niet duidelijk of en zo ja wat de invloed van de (tijdelijke) tewerkstelling is of zal zijn op het gedeelte van het pensioen dat uit IGO bestaat. De actuele netto bestaansmiddelen zijn dan ook niet duidelijk.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12 1980 is in dit geval overbodig.

Er is immers geen afdoende duidelijk zicht op de huidige netto beschikbare bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 24 november 2022 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

2.2. De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesesmemorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële en de formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de referentiepersoon een IGO krijgt wat op zich een financiële maatschappelijke dienstverlening is. Dit is correct.

Dat verwerende partij ook verwijst naar het arbeidscontract van bepaalde duur van de referentiepersoon.

Dat verwerende partij ook verwijst naar de vermelding in dit arbeidscontract dat de werknemer maandelijks “voordelen” zou genieten, voor indiensttreding geraamd op ongeveer 700,00 € per maand.

Dat het volgens verwerende partij niet duidelijk is of en hoeveel van dit geraamde voordeel effectief aan de werknemer werd uitgekeerd en dat de actuele netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon dan ook niet duidelijk zijn.

Dat verwerende partij vervolgens stelt dat er geen afdoende duidelijk zicht is op de netto beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat daarom de behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is.

Evenwel meent verzoekster dat verwerende partij ten onrechte het onderzoek zoals vermeld in art. 42 Vreemdelingenwet niet heeft uitgevoerd.

- Aangezien artikel 42, §1 tweede lid als volgt stelt :

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

- Aangezien de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan. Aangezien deze zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onrevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen. Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

- Aangezien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Aangezien het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Aangezien verzoekster in dit verband naar de rechtsleer verwijst die het volgende stelt: “Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende. “ (OPDEBEEK, en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

- Aangezien bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen. Aangezien om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden zal overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren (L.P. SUETENS, “Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State”, T.P.B., 1981, p. 87). Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen, maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 17de editie 2006, p. 60).

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk een afdoende duidelijk zicht is op de netto beschikbare bestaansmiddelen van haar echtgenoot, zelfs als er abstractie wordt gemaakt van de IGO-

uitkering en de “voordelen in natura” van 700,00 € n.a.v. de deeltijdse arbeidsovereenkomst van haar echtgenoot.

- Dat in deze arbeidsovereenkomst staat vermeld dat de echtgenoot van verzoekster 13,6605 € bruto per uur verdient en dat de echtgenoot 13 uren per week zal werken (stuk 2).

- Dat hieruit makkelijk kan worden afgeleid dat de echtgenoot van verzoekster per week minstens 711,00 € netto per maand verdient (stuk 3).

- Dat als men dus geen rekening houdt met de IGO-uitkering van 760,65 € en de “voordelen in natura” t.b.v. 700,00 €, dat de echtgenoot van verzoekster dan nog maandelijks beschikt over een inkomen van 1.339,96 € bestaande uit: 433,84 € (rustpensioen werknemer) + 29,31 € (rustpensioen zelfstandige) + 6,68 € (pensioenbonus rustpensioen werknemer) + 25,00 € (premie Covid-19) + 134,13 € (pensioen Frankrijk) + 711,00 € (deeltijdse arbeid).

- Dat verwerende partij dus ten onrechte heeft geoordeeld dat de netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon dan ook niet duidelijk zijn en er geen afdoende duidelijk zicht is op de netto beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- Dat verwerende partij immers geen rekening heeft gehouden met het loon dat de referentiepersoon verdient uit zijn deeltijdse arbeid (13 uren per week aan 13,6605 € bruto per uur).

- Dat verwerende partij dus wel degelijk zou hebben kunnen vaststellen hoeveel het netto inkomen van de referentiepersoon bedraagt, al dan niet abstractie makend van de IGO-uitkering van 760,65 € en de “voordelen in natura” t.b.v. 700,00 €.

- Dat verwerende partij dus ook geheel ten onrechte heeft geoordeeld dat de behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is en dat verwerende partij dan ook geheel ten onrechte het onderzoek zoals vermeld in art. 42 Vreemdelingenwet niet heeft uitgevoerd.

- Dat als verwerende partij dit onderzoek immers wel zou hebben uitgevoerd, dan zou verwerende partij kunnen hebben vaststellen dat de referentiepersoon en verzoekster met de netto maandelijkse inkomensten van de referentiepersoon - zelfs abstractie makend van de IGO-uitkering van 760,65 € en de “voordelen in natura” t.b.v. 700,00 € - wel ruim toekomen in hun levensonderhoud.

-> Dat verwerende partij dus artikel 42, §1 tweede lid Vreemdelingenwet heeft geschonden.

-> Dat verwerende partij eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

- Dat als verwerende partij zorgvuldig zou zijn geweest, dan had verwerende partij immers wel rekening kunnen houden met het loon dat de referentiepersoon verdient uit zijn deeltijdse arbeid (13 uren per week aan 13,6605 € bruto per uur).

- Dat als verwerende partij zorgvuldig zou zijn geweest, dan had verwerende partij wel kunnen vaststellen dat het maandelijks nettoloon van de referentiepersoon minstens 711,00 € per maand bedroeg.

- Dat als verwerende partij zorgvuldig zou zijn geweest, dan had verwerende partij wel kunnen vaststellen hoeveel het netto inkomen van de referentiepersoon bedraagt, al dan niet abstractie makend van de IGO-uitkering van 760,65 € en de “voordelen in natura” t.b.v. 700,00 €.

- Dat verwerende partij dit allemaal niet heeft gedaan en geheel ten onrechte (en onzorgvuldig) heeft geoordeeld dat de netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon dan ook niet duidelijk zijn en dat er geen afdoende duidelijk zicht is op de netto beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- Dat verwerende partij zijn oordeel dan ook heeft gestoeld op een incorrecte en onvolledige feitenvinding.

-> Dat verwerende partij zijn beslissing dan ook niet afdoende heeft gemotiveerd en derhalve de materiële en formele motiveringsplicht en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen heeft geschonden.

- Dat verwerende partij immers ten onrechte heeft gemotiveerd dat de netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet duidelijk zijn en dat er geen afdoende duidelijk zicht is op de netto beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- Dat verwerende partij eveneens niet correct heeft gemotiveerd waarom de behoevenanalyse van art. 42, §1 tweede lid Vreemdelingenwet overbodig zou zijn omdat de referentiepersoon een “voordeel in natura” van 700,00 € zou genieten, terwijl verwerende partij totaal geen rekening houdt met het loon dat de referentiepersoon verdient uit zijn deeltijdse arbeid (13 uren per week aan 13,6605 € bruto per uur).

-> Dat verwerende partij eveneens het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden door te oordelen dat de netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet duidelijk zijn en dat er geen afdoende duidelijk zicht is op de netto beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- Dat als verwerende partij redelijk zou zijn geweest, dan had verwerende partij immers wel rekening kunnen houden met het loon dat de referentiepersoon verdient uit zijn deeltijdse arbeid (13 uren per week aan 13,6605 € bruto per uur).

- Dat als verwerende partij redelijk zou zijn geweest, dan had verwerende partij wel kunnen vaststellen dat het maandelijks nettoloon van de referentiepersoon minstens 711,00 € per maand bedroeg.

- Dat als verwerende partij redelijk zou zijn geweest, dan had verwerende partij wel kunnen vaststellen hoeveel het netto inkomen van de referentiepersoon bedraagt, al dan niet abstractie makend van de IGO-uitkering van 760,65 € en de “voordelen in natura” t.b.v. 700,00 €.

- Dat verwerende partij dit allemaal niet heeft gedaan en geheel ten onrechte (en onredelijk) heeft geoordeeld dat de netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon dan ook niet duidelijk zijn en dat er geen afdoende duidelijk zicht is op de netto beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- Dat verwerende partij ook onredelijk is geweest door te oordelen dat de behoevenanalyse van art. 42, §1 tweede lid Vreemdelingenwet overbodig zou zijn omdat de referentiepersoon een “voordeel in natura” van 700,00 € zou genieten, terwijl verwerende partij totaal geen rekening houdt met het loon dat de referentiepersoon verdient uit zijn deeltijdse arbeid (13 uren per week aan 13,6605 € bruto per uur).

-> Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte heeft beslist om de aanvraag van verzoekster tot gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot de heer B., J.-P. (...) te weigeren.

Dat het enig middel van verzoekster ernstig en gegrond is.”

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Op 27 april 2022 diende de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Deze aanvraag wordt door middel van de thans bestreden beslissing geweigerd. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling volgt dat de

Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan deze voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan, dient overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse te worden uitgevoerd, waarbij op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die wordt vervoegd en van zijn familieleden wordt bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De verzoekster werpt op dat de verweerder ten onrechte de door artikel 42 van de Vreemdelingenwet opgelegde behoefteanalyse niet heeft uitgevoerd. Zij betoogt dat er wel degelijk een afdoende zicht is op de netto beschikbare bestaansmiddelen van haar echtgenoot, zelfs als er abstractie wordt gemaakt van de IGO-uitkering en de voordelen in natura naar aanleiding van de deeltijdse arbeidsovereenkomst van haar echtgenoot. De verzoekster benadrukt dat in de arbeidsovereenkomst wordt vermeld dat haar echtgenoot 13,6605 euro bruto per uur verdient en dat hij 13 uur per week zal werken. De verzoekster betoogt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het loon dat de referentiepersoon verdient uit deeltijdse arbeid en dat er dus ook ten onrechte werd geoordeeld dat er geen afdoende duidelijk zicht is op de netto beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon bij deze aanvraag het volgende voor.

*- Attest FPD dd 25/02/2022 dat stipuleert dat de heer J. P. B. (...) vanaf 1 januari 2019 het recht heeft op een rustpensioen werknemer, een rustpensioen zelfstandige en een inkomensgarantie voor ouderen.
Februari 2022 - 433.84 euro rustpensioen werknemer
29,31 euro rustpensioen zelfstandige
740,65 euro inkomensgarantie voor ouderen
6,68 euro pensioenbonus rustpensioen werknemer
25,00 euro premie Covid -19*

- Bankuittreksel nr 2022-001 dd 07/01 Caisse d'assurance Retraite et Santé au Travail ten bedrage van 134,13 euro

- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor bepaalde duur bij D. p. m. (...) bv. Dd 17/02/2022

Artikel 42,§1, tweede lid stelt het volgende “Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit vornoemd lid van de wet kunnen we afleiden dat de referentiepersoon niet ten laste van de openbare overheden mag vallen, om in de behoeften van zichzelf en van zijn familieleden te voorzien. Gezien de referentiepersoon heden een IGO verkrijgt wat een financiële maatschappelijke dienstverlening uitmaakt, valt de referentiepersoon aldus heden al minstens gedeeltelijk ten laste van de openbare overheden. Het is niet mogelijk aan de hand van de eigen behoeften van de Belg die vervoegd wordt en zijn gezinsleden af te wijken van de middelenvereiste zoals bepaald in art. 40ter. (arrest RvS nr. 232.848 dd 10.11.2015)

Verder legt de referentiepersoon nog een arbeidscontract voor van bepaalde duur. De referentiepersoon legt een aantal loonfiches over ter staving van de bestaansmiddelen die hij uit deze tewerkstelling genereert. In het arbeidscontract staat echter ook vermeld dat de werknemer maandelijks “voordelen” zou genieten, voor indiensttreding geraamd op ongeveer 700 Euro per maand. Het is echter niet duidelijk of en hoeveel van dit geraamde voordeel effectief aan de werknemer werd uitgekeerd. Actueel is het ook niet duidelijk of en zo ja wat de invloed van de (tijdelijke) tewerkstelling is of zal zijn op het gedeelte van het pensioen dat uit IGO bestaat. De actuele netto bestaansmiddelen zijn dan ook niet duidelijk.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12 1980 is in dit geval overbodig.

Er is immers geen afdoende duidelijk zicht op de huidige netto beschikbare bestaansmiddelen.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in het kader van haar aanvraag van 27 april 2022 en voorafgaand aan het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing onder meer volgende stukken had bijgebracht:

- Een arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon van 17 februari 2022;
- Een loonfiche op naam van de referentiepersoon voor de maand februari 2022;
- Een loonfiche op naam van de referentiepersoon voor de maand maart 2022;
- Een loonfiche op naam van de referentiepersoon voor de maand april 2022;
- Een loonfiche op naam van de referentiepersoon voor de maand mei 2022;
- Een loonfiche op naam van de referentiepersoon voor de maand juni 2022;
- Een loonfiche op naam van de referentiepersoon voor de maand augustus 2022.

In de voorgelegde arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon van 17 februari 2022 wordt onder meer het volgende vermeld:

“(…)

Artikel 3

Het aanvangsloon wordt vastgesteld op 13,6605 euro bruto per uur (6)

Het loon omvat naast het gedeelte in geld bovendien nog volgende voordelen in natura: (6)

.....

Deze voordelen worden bij aanvang geraamd op 710,34 euro per maand

(…)”

Uit de voorgelegde loonfiches voor de maanden februari, maart, april, mei, juni en augustus 2022 blijkt duidelijk wat het nettoloon van de referentiepersoon voor deze maanden was.

Daargelaten de vraag of de referentiepersoon effectief voordelen in natura heeft ten gevolge van zijn arbeidsovereenkomst van 17 februari 2022 zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing voorhoudt, blijkt uit de voorgelegde loonfiches voor de maanden februari, maart, april, mei, juni en augustus 2022 duidelijk wat het nettoloon van de referentiepersoon in deze maanden was.

Het is dan ook onzorgvuldig en buiten elke redelijkheid van de gemachtigde om enerzijds te bevestigen dat de verzoekster met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon een rustpensioen als werknemer, een rustpensioen als zelfstandige, én een arbeidscontract van bepaalde duur met loonfiches “*ter staving van de bestaansmiddelen die hij uit deze tewerkstelling genereert*” voorlegt, en anderzijds te stellen dat de actuele netto bestaansmiddelen niet duidelijk zijn aangezien er ook een voordeel uit natura is bedongen in het arbeidscontract en het niet duidelijk is hoeveel van dit geraamde voordeel effectief aan de referentiepersoon werd uitgekeerd. De verweerder beschikte onmiskenbaar over de nodige gegevens om het geldelijk nettobedrag te berekenen van de inkomsten die de referentiepersoon genereert uit zijn tewerkstelling, aangevuld met zijn rustpensioen als werknemer én als zelfstandige. Waar het op zich niet kennelijk onredelijk of incorrect is van de verweerder om de bijkomstige inkomsten uit natura te weren, gelet op de onzekerheid hieromtrent, gaat het echter elke redelijkheid te buiten en getuigt het van een onzorgvuldige feitenvinding om in de gegeven omstandigheden geen behoeftenanalyse uit te voeren omdat er geen voldoende zicht zou zijn op de actuele netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Het gegeven dat niet duidelijk is wat de invloed is van de tewerkstelling op het gedeelte van het pensioen dat uit IGO bestaat, doet hieraan geen afbreuk. Immers zijn de netto actuele

bestaansmiddelen die de referentiepersoon uit zijn tewerkstelling en het rustpensioen verwerft duidelijk. Bovendien worden de inkomsten uit IGO sowieso door de verweerder niet in rekening genomen als “bestaansmiddelen” in de zin van de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De eventuele invloed van de tewerkstelling op het bedrag van de uitgekeerde IGO is bijgevolg niet relevant.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden geconcludeerd dat het van een kennelijk onredelijke en onzorgvuldige feitenvinding getuigt om *in casu* vast te stellen dat “(d)e behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12 1980 in dit geval overbodig (is)” omdat er “geen afdoende duidelijk zicht (is) op de huidige netto beschikbare bestaansmiddelen”. Het gegeven dat slechts één gedeelte van de inkomsten uit arbeid, met name de inkomsten in natura, onduidelijk zijn, neemt niet weg dat de maandelijkse geldelijke netto verloning wel degelijk voldoende blijkt uit de voorgelegde stukken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Zoals hoger onder punt 2.1. werd uiteengezet, heeft de verweerder nagelaten om een nota met opmerkingen neer te leggen. Ook ter terechtzitting werd geen verweer naar voor gebracht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE

